

[Anders Andersen.]

skud, burde disse penge tilbagebetales. Man havde endogså aftalt, efter hvilke regler pengene skulle udbetales, nemlig med en tredjedel til Husmandsforeningerne og to tredjedele til Landboforeningerne, men denne aftale, som er protokolleret, har den højtærede minister åbenbart fuldstændig set bort fra, idet han stiller forslag om, at pengene anvendes på områder, som i hvert fald ligger helt uden for den kreds — om jeg må bruge det udtryk — som i sin tid har indbetalt disse penge. I overensstemmelse med det specielle forhold for landbrugets vedkommende, hvor der forelå en klar aftale, ville det vel være naturligt, hvis det viser sig, at det heller ikke for de andre forbunds vedkommende vil være muligt at tilbagebetale det hele, da at overveje, om man ikke kan finde frem til de retmæssige ejermænd og på en eller anden måde lade midlerne komme de pågældende organisationer og foreninger til gode, sådan at pengene vender tilbage til de områder, hvorfra de er kommet.

Vi må altså principielt fastholde den linje, vi fulgte sidste gang, og jeg kan ikke lade være at udtrykke min store forbavselse over den uvilje, der fra måske et flertal i salen udvises med hensyn til at lade disse penge komme tilbage, hvor de rettelig hører hjemme. Min forbavselse over, at den højtærede minister ganske ser bort fra den protokollerede aftale, der forelå for landbrugets vedkommende, er ikke mindre, og jeg tror, den højtærede minister meget let kunne få bekræftet, at en sådan aftale foreligger.

Jeg kan altså ikke glæde den højtærede minister med at tilsige mit medarbejderskab med hensyn til det foreliggende lovforslag, men vil henstille til det høje ting og alle de medlemmer, som kommer til at arbejde med lovforslaget, at vi enes om at nå frem til den mest retfærdige løsning: at tilgodese de bidragsydere, som har indbetalt for meget til disse krigsforsikringsforbund.

Hanne Budtz: Jeg forstod på det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at regeringen nu ønsker at fremme det dansk-nordiske kulturelle samarbejde. Det gjorde det ærede medlem meget ud af. Som noget rent underordnet kom det ærede medlem derefter ind på, hvor man skulle skaffe pengene fra, og

nu havde man tilfældigvis dette beløb. Mit parti ser helt anderledes på denne sag. Vi vil gerne konstatere, hvem dette beløb på nogle og tyve millioner tilhører, og i det omfang, det ikke kan lade sig gøre, må man så se at finde ud af, hvordan beløbet skal anvendes.

Baggrunden for det fremsatte lovforslag er lovene af 1939 og 1940 om gensidige krigsforsikringsforbund, og det må fremhæves, at forsikringstagernes deltagelse i disse og dermed i de indbetalte ekstrapræmier var tvungen. Bestemmelserne gik yderligere ud på, at hvis disse tvungne betalinger ikke indgik rettidigt, påløb der en betydelig rente, og hvis der ikke betaltes efter første påkrav, kunne beløbene inddrives ved udpantning, altså ret hårde bestemmelser. Inddrivelsen var effektiv nok. Anderledes er det åbenbart, når pengene skal den modsatte vej.

Samtlige partiets ordførere erkendte den gang under forhandlingerne, at det ville være umuligt på forhånd at overskue, hvilken præmie der skulle opkræves; den blev altså ret tilfældigt, eller man kan også sige skønsmæssigt fastsat, og kunne for den sags skyld have været betydelig højere. Det er kun delvis rigtigt, at der er tale om mange og små beløb. Det er der ganske vist, men der er i høj grad også tale om store beløb, endda overordentlig store.

Jeg erindrer om, at medlemmer af det konservative folkeparti i 1948 i folketinget fremsatte forslag til beslutning om nedsettelse af krigsforsikringsbidragene under forbundet for handel, industri og håndværk, idet de derunder henhørende præmier skønnedes at være fem gange så høje som noget andet krigsforsikringsforbunds bidrag; dette forslag blev afvist, og det medfører altså i dag, hvis regeringens forslag gennemføres, at disse forsikringstagere lider et forholdsvis større tab end andre.

Da regeringen i 1954 fremsatte sine lovforslag om anvendelse af krigsforsikringsbeløbene, var det unægtelig et noget tilfældigt udpluk af vort lands talrige organisationer, der skulle begunstiges.

Senere, i februar 1955, sikrede man sig klogeligt indkaldelse af eventuelle fordringshavere gennem Statstidende, og da nu år og dags varsel rigeligt er forløbet, har regeringen altså ment på ny at kunne komme med forslag om beløbets anvendelse.